

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	9Cdo/250/2022
Identifikačné číslo spisu:	1320206561
Dátum vydania rozhodnutia:	30.03.2023
Meno a priezvisko:	JUDr. Igor Belko
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:1320206561.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: B. C. L., nar. XX. XX. XXXX, A. XXX/XX, R., zastúpeného JUDr. Petrom Fratričom, advokátom so sídlom Bratislava, Dúbravská cesta 2, IČO: 55 032 800, proti žalovanému: Heineken Slovensko, a.s., so sídlom Hurbanovo, Novozámocká 2, IČO: 36 528 391, zastúpenému NITSCHNEIDER & PARTNERS, advokátska kancelária, s. r. o., so sídlom Bratislava, Lazaretská 12, IČO: 35 874 465, o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru, vedenom na Okresnom súde Topoľčany pod sp. zn. 6Cpr/19/2020, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre zo 16. júna 2022 sp. zn. 6CoPr/3/2022, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaný má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Topoľčany rozsudkom č. k. 6Cpr/19/2020-266 z 10. februára 2022 zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal určenia, že pracovný pomer medzi žalobcom a žalovaným bol výpoveďou zo strany zamestnávateľa v zmysle § 63 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce skončený neplatne a pracovný pomer medzi sporovými stranami naďalej trvá. O trovách konania rozhodol tak, že žalovanému priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnej výške.

2. Z vykonaného dokazovania mal preukázané, že 10. januára 2020 prijal žalovaný rozhodnutie o organizačných zmenách, na základe ktorého došlo k zrušeniu pracovnej pozície žalobcu E. k 31. januáru 2020. V danej veci bola splnená ponuková povinnosť zo strany žalovaného a žalobca s preradením na niektorú z ponúknutých voľných pozícií vyjadril nesúhlas. Listom žalovaného z 10. januára 2020, označeným ako výpoveď z pracovného pomeru, žalovaný dal žalobcovi výpoveď z pracovného pomeru podľa § 63 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce z dôvodu organizačnej zmeny spočívajúcej v znížení stavu zamestnancov zamestnávateľa z organizačných dôvodov za účelom zavedenia zmeny riadenia podniku, a to zrýchlením prijímania rozhodnutí a celkového zefektívnenia práce. Listom tiež bolo žalobcovi oznámené, že na základe tohto rozhodnutia o organizačnej zmene bude k 31. januáru 2020 zrušená jeho pracovná pozícia E., v dôsledku čoho sa stane pre zamestnávateľa nadbytočným a zamestnávateľ ho

nebude môcť ďalej zamestnávať podľa jeho pracovnej zmluvy. Podľa názoru súdu prvej inštancie bol výpovedný dôvod dostatočne skutkovo vymedzený, preukazoval príčinnú súvislosť medzi nadbytočnosťou zamestnanca a organizačnou zmenou. Splnenie povinnosti zamestnávateľa vopred prerokovať skončenie pracovného pomeru so zástupcami zamestnancov v zmysle § 74 Zákonníka práce bolo preukázané.

3. Krajský súd v Nitre na odvolanie žalobcu rozsudkom sp. zn. 6CoPr/3/2022 zo 16. júna 2022 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Konštatoval správnosť dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie a k odvolacím námietkam žalobcu dodal, že z obsahu spisu nebola preukázaná neplatnosť vykonania organizačných zmien, v dôsledku ktorých došlo k zlúčeniu pracovnej pozície O. s pozíciou I.. Zo strany žalovaného boli splnené všetky zákonné podmienky pre skončenie pracovného pomeru so žalobcom z výpovedného dôvodu podľa § 63 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce. Rozhodnutie žalovaného o organizačných zmenách z 10. januára 2020 bolo dostačujúcim právnym základom pre výpoveď zamestnanca, pretože sledovalo zmenu úloh zamestnávateľa, zmenu technického vybavenia, zníženie počtu zamestnancov za účelom zabezpečenia efektívnosti práce. Zo strany žalovaného bola splnená i ponuková povinnosť vyplývajúca z ustanovenia § 63 ods. 2 Zákonníka práce. Odvolací súd nedospel k záveru, že by žalovaný ako zamestnávateľ rozhodnutím o organizačných zmenách len predstieral prijatie organizačných zmien, t. j. zmenu jeho úloh, technického vybavenia, zníženie stavu zamestnancov za účelom zabezpečenia efektivity práce a jeho skutočné zámery boli iné. V tomto smere žalobca dôkazné bremeno neunesol. Naopak žalovaný riadne preukázal, že žiadosť o prerokovanie výpovede bola doručená odborovej organizácii, spolu so žiadosťou o prerokovanie výpovede bolo doručené aj znenie výpovede a prerokovanie výpovede bolo vedené ku konkrétnemu výpovednému dôvodu, prerokovanie výpovede sa uskutočnilo pred doručením výpovede žalobcovi, boli dodržané hmotnoprávne podmienky výpovede a jej prerokovania s odborovou organizáciou, proces prerokovania a doručenia výpovede bol vykonaný v súlade so Zákonníkom práce. Vo vzťahu k odvolacím námietkam žalobcu, že jeho zrušená pracovná pozícia bola obnovená, odvolací súd s poukazom na § 61 ods. 3 Zákonníka práce uviedol, že pracovné miesto žalobcu bolo opätovne obnovené, ale až v apríli 2021, teda po jednom roku od skončenia pracovného pomeru so žalobcom. Je bežné v obchodnej praxi, že prijaté organizačné zmeny sa neustále priebežne vyhodnocujú a ak nevedú k želanému cieľu, je prirodzené, že prichádza k ich prehodnocovaniu, a to všetko v súlade s prirodzeným ekonomickým a obchodným správaním sa podnikajúcich subjektov s cieľom zvýšiť efektivitu práce. K žalobcom domáhanému sa skúmaniu prijatej organizačnej zmeny z pohľadu skúmania platnosti právneho úkonu odvolací súd poukázal na to, že písomné rozhodnutie zamestnávateľa o organizačnej zmene sa nepovažuje za právny úkon, ale iba za právnu skutočnosť - faktický úkon, teda nie je možné skúmať platnosť rozhodnutia ako právneho úkonu. Vo vzťahu k námietkam žalobcu o nevykonaní ním navrhovaných dôkazov (nevypočutie I.) odvolací súd poukázal na to, že z vyjadrení a podaní žalobcu je zrejmé, že cieľom výsluchu p. L. malo byť skúmanie prijatého rozhodnutia o organizačnej zmene. S dôvodmi nevykonania tohto dôkazu sa pritom riadne vysporiadal súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku.

4. Proti tomuto rozsudku podal dovolanie žalobca. Navrhol ho spolu s rozsudkom okresného súdu zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania vyvodzoval z ustanovenia § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. a), resp. písm. b) Civilného sporového poriadku. Namietal, že súd nevykonával žiadne dokazovanie, ktorým by si preveril pravdivosť tvrdení žalovaného (bez ďalšieho sa uspokojil s jeho tvrdeniami), a žalobca objektívne nemohol preukazovať nesplnenie zákonných predpokladov, keďže ako zamestnanec nemal prístup k pracovným dokumentom ani emailom. Nevykonanie výsluchu toho zamestnanca, ktorý mal podľa tvrdení žalovaného prebrať agendu, je zásadným porušením práva na spravodlivý proces. V tomto smere neobstojí ani nesprávne vymedzená domnienka odvolacieho súdu, že zámerom výsluchu by bolo preskúmanie rozhodnutia zamestnávateľa. Organizačná zmena v skutočnosti nesledovala zníženie stavu zamestnancov s cieľom zabezpečiť vyššiu efektivitu práce, ale bola len výmenou jediného zamestnanca s uvedenou náplňou práce ako „kus za kus“, „jedného za druhého“. Rozhodnutie o organizačnej zmene žalovaného nesledovalo cieľ predpokladaný v § 63 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce, a preto treba naňho nazerať, akoby nebolo prijaté. Nadbytočnosť žalobcu nevznikla v dôsledku vnútorných organizačných zmien u žalovaného, ale

v príčinnej súvislosti s uzavretím pracovného pomeru s novou zamestnankyňou. Súd sa vôbec nevysporiadal s logikou, prečo také isté pracovné miesto, aké zastával žalobca, bolo za pozoruhodných okolností znovu vytvorené.

5. Žalobca poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 33/2008, podľa ktorého v prípade, ak rozhodnutím zamestnávateľa alebo príslušného orgánu boli od počiatku sledované iné ciele a zamestnávateľ alebo príslušný orgán iba predstieral prijatie organizačného opatrenia so zámerom zastrieť svoje skutočné zábery, nebol naplnený prvý z predpokladov výpovedného dôvodu, čo môže mať dopad na platnosť výpovede z hľadiska rešpektovania vysloveného právneho princípu o súlade (rozpore) pracovnoprávneho úkonu zamestnávateľa s dobrými mravmi. Súd však dôsledne skúma a posudzuje všetky skutkové okolnosti, ktoré skončeniu pracovného pomeru z dôvodu nadbytočnosti predchádzali. Pri hodnotení týchto okolností prihliada aj na čl. 2 Zákonníka práce, zakotvujúci pozitívny príkaz výkonu práv a povinností vyplývajúcich z pracovnoprávných vzťahov, ktorým je súlad s dobrými mravmi.

6. Ďalej poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Cdo 42/2010, podľa ktorého povinnosťou odvolacieho súdu bolo sa zaoberať a skúmať motív výpovede žalovaného danej žalobcovi. Odvolací súd za rozpor s dobrými mravmi nepovažoval konanie žalovaného v súvislosti s prijatím iného zamestnanca do pracovného pomeru na funkciu žalobcu počas priebehu pracovnoprávneho sporu so žalobcom. I keď odvolací súd konštatoval danosť i opodstatnenosť výpovedného dôvodu (§ 63 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce), nezisťoval a nezaoberal sa však úvahami, či z hľadiska takto uplatneného výpovedného dôvodu právny úkon (výpoveď) so zreteľom na okolnosti prípadu zodpovedá dobrým mravom. Zistenie skutočného motívu k prijatiu organizačnej zmeny u žalovaného a skutočné dôvody pre výpoveď danú práve žalobcovi, môžu viesť k zisteniu, či tento jednostranný pracovnoprávny úkon je (nie je) v rozpore s dobrými mravmi.

7. Ďalej dovolateľ poukazoval na skutkové okolnosti prípadu, vykonané dôkazy a ich hodnotenie, pričom namietal, že súd sa stotožnil s obranou žalovaného, ktorá spočívala predovšetkým v tvrdení, že súd nemá právo riešiť obsahovú stránku organizačných zmien, či mali význam alebo nie, či by sa dali urobiť lepšie ale preskúmať ich skutočnosť, či sa naozaj stali. Na preukázanie, či sa organizačné zmeny naozaj stali, bolo podľa dovolateľa potrebné vypočítať I. A. L., na ktorého prešiel celý obsah agendy dovolateľa. Za podozrivé označil aj to, že jeho pracovná pozícia bola s odstupom niekoľkých mesiacov znova obnovená. Tomu dosvedčuje aj fakt, že I., ktorý mal vykonávať funkciu O., neovláda slovenský jazyk, ktorý je pre výkon danej funkcie nevyhnutný, a to vzhľadom na skutočnosť, že prevažná časť komunikácie s obchodnými partnermi (ktorých je veľké množstvo) prebieha v slovenskom jazyku.

8. Dovolateľ bol jediným zamestnancom, ktorý vykonával funkciu O. a disponoval na to potrebnými skúsenosťami a kvalifikáciou. Podľa právneho názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyjadrenom v rozhodnutí sp. zn. 7Cdo/66/2017 je za takýchto okolností výpoveď neplatná.

9. Dovolateľ ďalej polemizoval s tým, či organizačná zmena skutočne viedla k zefektívneniu práce, k zrýchleniu prijímania rozhodnutí, ako to deklaroval žalovaný. Súd podľa jeho názoru ignoroval logické fakty, pretože je nelogické, aby spoločnosť nemala pozíciu obchodného riaditeľa.

10. Žalovaný vo vyjadrení k dovolaniu navrhol dovolanie žalobcu odmietnuť.

11. V replike k vyjadreniu žalovaného dovolateľ zopakoval svoje dovolacie dôvody a pridržal sa svojho dovolacieho návrhu.

12. Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 35 Civilného sporového poriadku), po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 Civilného sporového poriadku) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 Civilného sporového poriadku), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 Civilného sporového poriadku), bez nariadenia pojednávania (§

443 Civilného sporového poriadku) dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je potrebné odmietnuť.

13. Najvyšší súd opakovane vyjadril záver, v zmysle ktorého právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania. Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (por. rozhodnutia dovolacieho súdu sp. zn. 9/Cdo/72/2020, 9/Cdo/260/2021). O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritorným rozhodnutím predstavujúcim *res iudicata*), musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad (por. 9 Cdo/72/2020, 9 Cdo/260/2021).

14. V zmysle § 419 Civilného sporového poriadku je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 Civilného sporového poriadku.

15. Podľa § 420 Civilného sporového poriadku je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

16. Dovolanie prípustné podľa § 420 Civilného sporového poriadku možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 Civilného sporového poriadku). Dovolač dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 Civilného sporového poriadku).

17. Žalobca dovolanie odôvodnil tým, že súdy nižších inštancií zasiahli do jeho práva na spravodlivý proces, pretože sa vo svojich rozhodnutiach nedostatočne vysporiadali s jeho argumentáciou, bez ďalšieho prevzali tvrdenia žalovaného, nedostatočne vykonali dokazovanie a tým dospeli k nesprávnym skutkovým zisteniam o tom, či bola u žalovaného vykonaná organizačná zmena.

18. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku je treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom *denegatio iustitiae* (odmietnutie spravodlivosti).

19. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplyva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov a rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, a II. ÚS 251/03). K tomuto dôvodu prípustnosti dovolania treba uviesť, že ustálená judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ESLP) uvádza, že súdy musia v rozsudkoch jasne a zrozumiteľne uviesť dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, musia sa zaoberať najdôležitejšími argumentami vznesenými stranami sporu a uviesť dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov, a že nedodržanie týchto požiadaviek je nezlučiteľné s ideou práva na spravodlivý proces (pozri napr. Garcia Ruiz v. Španielsko, Vetrenko v. Moldavsko, Kraska v. Švajčiarsko).

20. Z ustálenej rozhodovacej praxe vyplýva, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 115/03). Súd v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je predmetom preskúmania v odvolacom konaní (rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 78/05).

21. Dovolací súd vyhodnotil rozhodnutia súdov oboch nižších inštancií v ich vzájomnej jednote a dospel k záveru, že odvolací súd rozhodujúci o opravnom prostriedku žalobcu sa vysporiadal s jeho právne relevantnou argumentáciou adekvátne a preskúmateľne, pričom je potrebné zdôrazniť, že súd prvej inštancie sa v odôvodnení svojho rozhodnutia zaoberal tak vyhodnotením skutkového stavu ako aj právnymi závermi, na ktoré poukazoval mimo iného i odvolací súd. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie obsahuje dostatočne jasné vysvetlenie dôvodov, na základe ktorých súd prvej inštancie žalobu zamietol a odvolací súd jeho rozhodnutie potvrdil. Súdy podrobným spôsobom ozrejmili, z akých skutkových zistení a dôkazov vychádzali, ako ich posúdili a vyhodnotili, a akým spôsobom na ustálené skutkové závery aplikovali relevantné právne normy. Konajúce súdy mali vo veci preukázané splnenie všetkých podmienok pre skončenie pracovného pomeru vyplývajúcich zo Zákonníka práce. Rozhodnutie o organizačnej zmene považovali za dostatočný právny základ pre výpoveď danú žalobcovi, medzi prijatou zmenou a nadbytočnosťou žalobcu existovala priama príčinná súvislosť, pričom v konaní nebolo preukázané, že by žalovaný rozhodnutím o organizačnej zmene sledoval od začiatku iné, než zvýšenie efektívnosti práce a zníženie počtu zamestnancov, a že by organizačná zmena bola len predstieraná. Na uvedenom nič nemej ani skutočnosť, že prijatá organizačná zmena sa neskôr môže ukázať ako neúčinná alebo ak organizačnou zmenou sledovaný efekt nie je dosiahnutý. K obnoveniu pracovnej pozície žalobcu odvolací súd uviedol, že táto bola obnovená po jednom roku od skončenia pracovného pomeru so žalobcom, pričom ustanovenie § 61 ods. 3 Zákonníka práce umožňuje zamestnávateľom vytvoriť zrušenú pracovnú pozíciu a prijať iného zamestnanca po dvoch mesiacoch od skončenia pracovného pomeru dotknutého zamestnanca.

22. Súčasťou argumentácie žalobcu v podanom dovolaní sú aj námietky smerujúce k vykonanému dokazovaniu a ustáleniu skutkového stavu, k čomu dovolací súd uvádza, že na hodnotenie skutkových okolností a zisťovanie skutkového stavu sú povolané súdy prvej a druhej inštancie ako skutkové súdy, a nie dovolací súd, ktorý je v zmysle § 442 Civilného sporového poriadku viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd, a jeho prieskum skutkových zistení nespočíva v prehodnocovaní skutkového stavu, ale len v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania (porov. I. ÚS 6/2018). V rámci tejto kontroly dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné,

neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku, avšak tieto nedostatky v prejednávanej veci neboli dovolacím súdom zistené.

23. Nedostatočne zistený skutkový stav veci, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu nie je v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu považované za vadu konania v zmysle § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (4Cdo 229/2020, 6 Cdo 69/2020, 9 Cdo 209/2020, 7Cdo 187/2021). K procesným právam strany sporu nepatrí právo, aby bol súdom vykonaný každý ňou navrhnutý dôkaz alebo dôkaz, o ktorom sa procesná strana subjektívne domnieva, že by mal byť súdom vykonaný. Rozhodovanie o tom, ktoré z dôkazov budú vykonané, patrí vždy výlučne súdu, a nie strane sporu. Uvedené predstavuje prejav zákonnej právomoci súdu korigovať návrhy strán sporu na vykonanie dokazovania, sledujúc tak rýchly a hospodárny priebeh konania a súčasne zabezpečenie toho, aby sa zisťovanie skutkového (skutočného) stavu dokazovaním držalo v mantineloch predmetu konania a aby sa neuberalo smerom, ktorý z pohľadu podstaty prejednávanej veci nie je relevantný. V prípade, že súd odmietne vykonať určitý účastníkom navrhovaný dôkaz, je jeho zákonnou povinnosťou v odôvodnení rozhodnutia uviesť, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy (§ 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku). Avšak samotné rozhodnutie súdu nevykonať určité dôkazy (napríklad preto, že sú podľa jeho názoru pre vec nevýznamné alebo nadbytočné), nemôže byť považované za postup znemožňujúci procesnej strane uskutočňovať jej procesné oprávnenia v zmysle § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku.

24. Dovolací súd konštatuje, že súdy oboch nižších inštancií postupovali v zmysle uvedených zákonných zásad a vo svojich rozhodnutiach jasne uviedli, aké dôkazy boli vykonané, aké skutočnosti tvrdené, ako ich súdy skutkovo aj právne vyhodnotili, pričom neopomenuli ani vysvetliť, prečo nebolo potrebné vykonať vo veci ďalšie navrhnuté dôkazy.

25. K námietke žalobcu k riadnemu vykonávaniu práce O. súd poukázal na výpovede svedkov O. T. a B. G. V. Z výpovede svedka O. T. vyplýva, že potom, ako bola pozícia žalobcu zrušená a kompetencie O. prešli na I. A. L., jeho pracovná náplň sa týmto nezmenila. K činnosti I. uviedol, že tento sa zúčastňoval na všetkých meetingoch, ktoré boli spojené s biznisom, všetkých, čo súviseli s chodom výroby. Takisto absolvovali na týždennej báze osobné rozhovory, pri ktorých preberali obchodné veci. Aj z výpovede svedka B. G. V. vyplynulo, že kompetencie žalobcu plnohodnotne prebral I. A. L.. V systéme práce sa nič nezmenilo, pretože keď išiel riešiť vec, ktorá bola nad rámec jeho kompetencií, tak v tomto momente sa namiesto žalobcu, ako O., obracal na I..

26. Vo vzťahu k námietkam žalobcu ohľadne nevypočutia I. odvolací súd uviedol, že cieľom výsluchu malo byť skúmanie prijatého rozhodnutia o organizačnej zmene, pričom s dôvodmi nevykonania tohto dôkazu sa riadne vysporiadal súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku. Odvolací súd poukázal na to, že o výbere nadbytočného zamestnanca rozhoduje zamestnávateľ a súd nie je oprávnený v tomto smere rozhodnutie zamestnávateľa preskúmať, teda nemôže týmto spôsobom zasahovať do obchodnej a personálnej stratégie zamestnávateľa.

27. Dovolací súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu ako aj súdu prvej inštancie obsahujú riadne odôvodnenie myšlienkového procesu hodnotenia dôkazov a zo záverov oboch súdov nižších inštancií dovolací súd nezistil porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a prijaté skutkové závery nevykazujú žiadne známky svojvoľnosti, nelogických úsudkov či zrejmeho omylu. Odôvodnenie rozhodnutí súdov oboch nižších inštancií zodpovedá zákonným požiadavkám na jeho kvalitu a obsah, a preto dovolací súd nezistil existenciu tvrdenej vady podľa § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku spočívajúcej v porušení práva na spravodlivý proces.

28. Žalobca vyvodzoval prípustnosť svojho dovolania aj z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) a b) Civilného sporového poriadku.

29. Podľa § 421 ods. 1 Civilného sporového poriadku je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu

odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

30. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 Civilného sporového poriadku). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 Civilného sporového poriadku).

31. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 Civilného sporového poriadku).

32. Na to, aby dovolací súd mohol pristúpiť k meritórnemu dovolaciemu prieskumu rozhodnutia odvolacieho súdu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci, musia byť (najskôr) splnené predpoklady prípustnosti dovolania zodpovedajúce niektorému zo spôsobov riešenia tej právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a tiež podmienky dovolacieho konania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v § 432 až § 435 Civilného sporového poriadku.

33. V prípade uplatnenia dovolacieho dôvodu, ktorým je nesprávne právne posúdenie veci, je riadne vymedzenie tohto dovolacieho dôvodu v zmysle § 432 ods. 2 Civilného sporového poriadku nevyhnutným predpokladom pre posúdenie prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 Civilného sporového poriadku. Len konkrétne označenie právnej otázky, ktorú podľa dovolateľa riešil odvolací súd nesprávne, umožňuje dovolaciemu súdu posúdiť, či ide skutočne o otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a či sa pri jej riešení odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a) Civilného sporového poriadku), alebo ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku) alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. c) Civilného sporového poriadku).

34. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 Civilného sporového poriadku, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnu (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj procesnoprávna (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Musí ísť o právnu otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej neviedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 Civilného sporového poriadku musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní (a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom).

35. V dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z § 421 ods. 1 Civilného sporového poriadku, by mal dovolateľ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, vysvetliť (a označením rozhodnutia najvyššieho súdu doložiť), v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu a napokon uviesť, ako by mala byť táto otázka správne riešená. Len polemika dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v citovanom ustanovení (porovnaj rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 203/2016, 3 Cdo 6/2017, 3 Cdo 67/2017, 4 Cdo 95/2017 a 7 Cdo 140/2017).

36. Pokiaľ dovolateľ v dovolaní nevymedzí právnu otázku, dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie

založiť na domnienkach (predpokladoch) o tom, ktorú otázku mal dovolateľ na mysli; v opačnom prípade by jeho rozhodnutie mohlo minúť zákonom určený cieľ. V prípade absencie vymedzenia právnej otázky nemôže dovolací súd pristúpiť k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd; v opačnom prípade by uskutočnil procesne neprípustný bezbrehý dovolací prieskum priečiaci sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v Civilnom sporovom poriadku (pozri napr. rozhodnutia dovolacieho súdu sp. zn. 1Cdo/98/2017, 3Cdo/94/2018, 4Cdo/95/2017, 8Cdo/100/2019). Treba zdôrazniť, že úlohou dovolacieho súdu nie je vymedziť právnu otázku, pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu; zákonodarca túto povinnosť ukladá dovolateľovi.

37. V podanom dovolaní síce žalobca uviedol, že prípustnosť dovolania vyvodzuje aj z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku (resp. na inom mieste uvádza, že z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) Civilného sporového poriadku), avšak konkrétnu právnu otázku, na vyriešení ktorej malo spočívať rozhodnutie odvolacieho súdu, a s riešením ktorej sa dovolateľ nestotožňuje, nenastolil. Rozhodnutia dovolacieho súdu, na ktoré poukázal, a z ktorých citoval závery o preukázaní organizačnej zmeny vykonanej zamestnávateľom a jej priamej príčinnej súvislosti s pracovnou pozíciou zamestnanca, ktorému bola daná výpoveď, sa netýkali rovnakých skutkových okolností, aké sú predmetom prejednávanej veci. Pokiaľ ide o samotné všeobecné závery citovanej rozhodovacej praxe týkajúce sa preukázania a dôvodnosti organizačných zmien vo vzťahu k prepusteniu zamestnanca, dovolací súd konštatuje, že v prejednávanej veci sa týmito otázkami súdy oboch inštancií zaoberali, pretože preukázanie uskutočnenej organizačnej zmeny zamestnávateľa považovali za jednu z nevyhnutných podmienok pre platnosť výpovede danej žalobcovi. Ako vyplýva z dovolania, žalobca vyjadruje s právnym posúdením veci súdmi nižších inštancií a neakceptovaním jeho tvrdenia o simulovaní organizačnej zmeny nespokojnosť, s jeho argumentáciou sa však súdy nižších inštancií relevantne vysporiadali, čo dovolací súd konštatoval (a skúmal) pri posúdení dôvodnosti uplatneného dovolacieho dôvodu spočívajúceho v porušení práva na spravodlivý proces.

38. Z uvedeného je zrejmé, že dovolateľ v dovolaní vyjadril len svoj nesúhlas s právnym posúdením a postupom odvolacieho súdu, takýto nesúhlas však sám o sebe nie je spôsobilý založiť prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 Civilného sporového poriadku a samotné polemizovanie dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 Civilného sporového poriadku.

39. V preskúmvanej veci podľa názoru dovolacieho súdu nemožno prijať iný záver, ako ten, že žalobca uplatnený dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 Civilného sporového poriadku (nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom) nevymedzil spôsobom uvedeným v § 432 ods. 2 Civilného sporového poriadku; nenastolil, neformuloval, nepomenoval právnu otázku, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, ani neuviedol, v čom spočíva nesprávnosť jej riešenia, ale iba predostrel skutkové tvrdenia spochybňujúce správnosť rozhodnutí súdov nižších inštancií, hoci dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 Civilného sporového poriadku).

40. So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie žalobcu v časti, v ktorej namietal vady zmätočnosti podľa § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku, odmietol podľa § 447 písm. c) Civilného sporového poriadku ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné, a v časti, v ktorej namietal nesprávne právne posúdenie veci v zmysle § 421 ods. 1 Civilného sporového poriadku, odmietol podľa § 447 písm. f) Civilného sporového poriadku ako dovolanie, ktoré nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi.

41. Výrok o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá Civilného sporového poriadku).

42. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.